پیوست ۱ بخشندگی: ده یک دادن در عهد عتیق

ده یک دادن؛ یعنی دادن یک دهم از درآمد شخص. گرچه برای مسیحیان کلیسا دادن ده یک از درآمدشان به خاطر عیسای مسیح کاملا مجاز است، اما کتاب مقدس تعلیم نمی‌دهد که مسیحیان باید ده یک بدهند. ده یک در کتاب مقدس متعلق به قوانین تشریفاتی عهد عتیق است درست مانند معبد، کهانت و قربانی‌های حیوانات و ختنه جسمانی. قوانین تشریفاتی انجام شده و در عهد جدید کنار گذاشته شده‌اند.

الف- ده یک در زمانهای قدیم

۱- ده یک محدود به اسرائیل نبود.

ده یک از محصولات سرزمین، از منافع زندگی تجاری و غنایم جنگی و اهدای آن به یک خدای خاص، یکی ازسنن قدیمی در میان سامی‌ها و همچنین قوم‌های هند و اروپایی بوده است.

۲- ده یک در تاریخ کتاب مقدس چندین مفهوم دارد.

الف- نشانه احترام به شخصی مهم.
ابراهیم (۲۱۶۷- ۱۹۹۲ پ. م.) به ملکیصدق پادشاه سالیم و کاهن خدای تعالی از غنایم جنگی ده یک داد. ایـــن کار نـــشانه‌ای از احترام به شخصی بود که مهمتر از شخص دهنده محسوب می‌شد (پیدایش ۱۴: ۱۸- ۲۰).

ب- ادای یک نذر.
یعقوب (۲۰۰۷- ۱۸۶۰ قبل از میلاد) در بیت‌ئیل در نزد خدا نذری کرد. «اگر خدا با من باشد و مرا در این راه که می‌روم محافظت کند و مرا نان دهد تا بخورم و رخت تا بپوشم تا به خانه پدر خود به سلامتی برگردم هر آینه یهوه خدای من خواهد بود و این سنگی را که چون ستون برپا کردم بیت خدا شود و آنچه به من بدهی ده یک آن را به تو خواهم داد» (پیدایش ۲۸: ۲۰- ۲۲).

پ- پرداخت اجاره به یک مالک دنیوی است.

یوسف (۱۸۷۷ پ. م.) برای مصریان مقدار ضروری را تعیین کرد که آنها دو دهم از محصول زمین را به فرعون بدهند (پیدایش ۴۷: ۲۴و ۲۶). این ده یکی دنیوی است و با ده یک مقدس تفاوت دارد.

ت- حمایت از خدمت پرستش عهد عتیق.

خدا بعد از خروج، فرمان ده یک مقدس را از طریق شریعت به موسی (۱۴۴۷- ۱۴۰۷ قبل از میلاد) داد؛ یعنی ده یک بخشی است از خدمت پرستشی قوم او در دوران عهد عتیق.

ث- پرداخت مالیات به پادشاه (دولت).

سموئیل نبی (۱۰۶۰- ۱۰۳۲ پ. م.) هشدار داد که پادشاهان اسرائیل بهترین مردان و زنان آنها را برای خدمت به جاه‌طلبی‌های دنیوی خویش خواهند گرفت، بهترین کشتزارهای ایشان را ستانده به بستگان خود خواهند داد و مجبورند ده یک محصول غله و تاکستان و گوسفندان خود را به عنوان مالیات شهری به پادشاهان زمینی‌شان بپردازند (اول سموئیل ۸:۱۱- ۲۰).

ب- ده یک برطبق شریعت عهد عتیق

۱- ده یک قسمتی از مراسم و تشریفات شریعت اسرائیل بود (۱۴۴۷- ۱۴۰۷ پ. م.).

الف- محتویات قوانین تشریفاتی.

قوانین تشریفاتی قوانینی در ارتباط با موارد زیر مطرح می‌ساخت:

- اشخاص مقدس (کاهنان، لاویان)
- مکان‌های مقدس (خیمه اجتماع یا خیمه، معبد)
- اعمال مقدس (ختنه، قربانی آوردن، تقدیم هدایا، نوبر میوه‌ها، نخست زادگان و ده یک و تنها خوردن غذاهای حلال).
- اوقات مقدس (شبات، جشن‌های دینی و یک روز روزه گرفتن)

ب- هدف از شریعت تشریفاتی.

شریعت تشریفاتی همراه با پرستش خدا در سرزمین مقدس است و به قوم دوران عهد عتیق یاد می‌داد که خدا می‌خواهد آنها به او نزدیک شده و او را پرستش کنند. خدا به اسرائیل دستور خـــراب کردن بتـــها را داد و همچنین فرمان داد که او را مانند سایر قومها پرستش نکنند (تثنیه ۱۸: ۹- ۱۳). خدا مکانی را انتخاب کرد و چنین فرمان داد که تمام هدایایی که به مذبح اختصاص نداشت؛ یعنی ده یک‌ها، هدایای خاص (احتمالا نوبرها)، هدایای نذری، هدایای داوطلبانه (هدایایی که طبق شریعت یا نذر آوردن آنها الزامی نبود) و نخست‌زاده‌ها (تثنیه ۱۲: ۱- ۶) را به آنجا بیاورند.

درمورد نخست‌زاده‌ها، نخست‌زاده‌های حیوانی به منظور خوراک کاهنان استفاده می‌شدند و اینها به عنوان هدایای خاص آماده می‌شدند (اعداد ۱۸: ۱۵- ۲۰). و یا اینکه این حیوانات نخست‌زاده به عنوان غذا در جشن‌های قربانی اورشلیم استفاده می‌گردیدند. (تثنیه ۱۲: ۷، ۱۷). ممکن است که کاهنان، جشن قربانی‌های نخست‌زاده‌های حیوانی را تدارک دیده و دهندگان این حیوانات را دعوت می‌کردند.

۲- محتوای ده یک کاملا آشکار و ثابت نیست.

بر طبق بعضی از متون عهد عتیق، ده یک شامل تمامی محصولات مزرعه‌ای است که سال به سال از زمین برآید؛ یعنی غله، شراب نو و روغن (تثنیه ۱۴: ۲۲ - ۲۳ ، ۲۶: ۱۲، اعداد ۱۸: ۲۷- ۳۰، نحمیا ۱۰: ۳۷، ۱۳: ۱۲). بر طبق سایر قسمت‌ها، ده یک شامل، تخم‌زمین، میوه درخت، ده یک گاو، گوسفند یا گله می‌باشد که «از زیر دست عصای شبان گذشته باشند؛ یعنی تمام حیوانات نخست‌زاده‌ای که در طی سرشماری سالانه از زیر دست شمارندگان خواهند گذشت» (لاویان ۲۷: ۳۰، ۳۲، دوم تواریخ ۳۱: ۶، ارمیا ۳۳: ۱۳).

۳- تعیین نحوه استفاده از ده یک کاملا مشخص و ثابت نبود.

عهد عتیق نه از **یک** ده یک مقدس، بلکه از **سه** ده یک مقدس حرف می‌زند.

الف- ده یک برای لاویان (نخستین ده یک)
بخوانید: لاویان ۲۷:۳۰- ۳۳، ۱۸:۵- ۷ و ۲۰- ۲۴.

نخستین ده یک به منظور خدمات تشریفاتی خیمه اجتماع. بر طبق اعداد ۱۸: ۱- ۷ خداوند قبیله لاوی را به منظور خدمت خیمه اجتماع و بعدها در هیکل جدا کرده بود. فقط یک خانواده از لاویان یعنی خانواده

هارون به عنوان کاهنان در خیمه شهادت یعنی در «اندرون حجاب و هر کار مذبح» خدمت می‌کردند. بقیه لاویان درخیمه اجتماع سایر کارها را انجام می‌دادند، چون خداوند لاویان را به خدمت خوانده بود، برای معیشت زندگی آنها هم ترتیباتی داده بود. خداوند فرمان داده بود که ده یک اسرائیلیان به آنانی داده شود که در خیمه اجتماع خدمت می‌کنند؛ یعنی قبیله لاوی.

نخستین ده یک برای لاویان بود. ده یک‌های اسرائیل به عنوان سهم آنها از میراث زمین و دستمزد کارشان در خیمه اجتماع به لاویان داده می‌شد، اما لاویان هم بایستی به عنوان نوبر یک دهم از بهترین قسمت این ده یک غله و شراب را به کاهنان می‌دادند. این درست مثل تمام اسرائیلیان که تمامی بـــهترین روغن مـــو و غله را به عنوان نوبر محصول خود به خداوند می‌دادند (اعداد ۱۸: ۱۲).

یک دهم نخستین ده یک از آن کاهنان بود. خداوند موارد زیر را به عنوان دستمزد کاهنان به آنها سپرده بود:

- هدایای قدس‌الاقداس، هدایای قدس، بخشی جدا شده از هدایای جنبانیدنی، نوبر محصول و هر چیز که به خداوند تخصیص می‌یافت و نخست‌زاده (اعداد ۱۸: ۸- ۱۹، تثنیه ۱۸: ۱- ۵).
- بخش دهم از تمام ده یک به لاویان اختصاص می‌یافت (اعداد ۱۸: ۲۵- ۲۸).
- شراکت درغنایم جنگی (اعداد ۳۱: ۲۵- ۲۹) و غرامت جرم در صورتی که کسی که نسبت به او جرم شده است مرده باشد و بستگان نزدیک نداشته باشد (اعداد ۵: ۶- ۱۰).

ب- دومین ده یک برای اعیاد شادی و در حضور خداوند بود.
بخوانید: تثنیه ۱۲:۵- ۷ و ۱۱- ۱۹، ۱۴:۲۲- ۲۷.

دومین ده یک برای اعیاد شادی در اورشلیم. بر طبق تثنیه ۱۲: ۶- ۷ ، ۱۱- ۱۲، ۱۷- ۱۹، ۱۴: ۲۲- ۲۷، ده یک تمام محصول غله اسرائیل، مو و روغن نو بایستی در حضور خداوند در مکان سکونت نام او یعنی در معبد اورشلیم خورده شود. نخست‌زاده گله و گاو گوسفند نیز در آن زمان خورده می‌شود و این بخش قربانی به عنوان بخش‌خوردنی گذرانده می‌شد (تثنیه ۱۵: ۱۹- ۲۰). این اتفاق هر سال میفتد و احتمالا در موقعی که اسرائیلی‌ها به اورشلیم می‌آمدند تا عید حصاد را در پاییز جشن بگیرند (خروج ۲۳: ۱۶). در اینجا این ده یک به عنوان درآمد لاویان به حساب نمی‌آمد، بلکه وسیله‌ای برای مشارکت با خداوند.

اگر مسافت یک اسرائیلی تا اورشلیم آنقدر دور بود که نمی‌توانست ده یک خود را به آنجا ببرد پس اجازه داشت که آن را بفروشد و هر آنچه که دوست دارد مثل گله، گوسفند، مو و سایر نوشیدنی‌های تخمیر شده و هر چه که دوست دارد (م.ک. یوحنا ۱۳:۲- ۱۴) برای عید خریداری کند و همراه با کل خانواده و خادمان و لاویان شهر خود، آنها را در حضور خداوند می‌خورد و یاد می‌گرفت که همیشه به خدا احترام بگذارد.

دومین ده یک. معلمان یهودی از نخستین قرن میلادی این عنوان «دومین ده یک» را به وجود آوردند. بعد از اینکه نخستین ده یک لاویان کنار گذاشته می شد، از نه دهم باقیمانده یک دهم جدا می‌گردید. ممکن است که این دومین «ده یک» از نظر تحت‌اللفظی بی‌معنی باشد چون منطقی نیست که فکر کنیم این همه غذا همراه با خوراک گوشت حیوانات نخست‌زاده همه در طی یک خوراک قربانی مصرف می‌گردیدند پس به این ترتیب کلمه «ده یک» مفهومی عمومی‌تر از مفهوم فنی آن یعنی مفهوم «قسمتی از کل» پیدا می‌کند. از طرف دیگر هیچ دلیلی وجود ندارد که معنی تحت‌اللفظی آن را بپذیریم و توجه داشته باشید که چنین خواراکهای فراوانی در روزهای عید دور از انتظار نبود. در واقع ما دقیقا نمی‌دانیم که در آن روزها اینها دقیقا چه معنایی داشت.

پ- سومین ده یک برای نیازمندان بود.
بخوانید: تثنیه ۲۸:۱۴- ۲۹، ۱۲:۲۶- ۱۵.

سومین ده یک برای نیازمندان. برطبق تثنیه ۱۴: ۲۸- ۲۹ و ۲۶: ۱۲- ۱۵ در پایان هر سه سال تمام ده یک محصول آن سال در شهر ذخیره شده تا برای لاویانی که حصه یا نصیبی در مال بخشنده نداشته‌اند و برای غریبان و یتیمان و بیوه‌زنانی که در شهر زندگی می‌کردند خوراک باشد. در کل، این ده یک نیازمندان بود. نیازمندانی که می‌توانستند بیایند از آن بخورند و راضی شوند. به این معنی که آنها بتوانند برای گذران زندگی حمایت شوند. این ده یک مربوط به خوراک اعیاد شادی نبود، چون آنها در اورشلیم برگزار می‌شدند و این ده یک در ارتباط با زیارتگاه آورده نمی‌شد.

به هر حال برای اینکه به این ده یک ویژگی مقدس داده شود، آوردن آن دارای آئین خاصی بود. آورنده آن در حضور خداوند احتمالا در حین ملاقات از اورشلیم چیزی را اعلان می‌کرد (تثنیه ۲۶: ۱۳- ۱۵). او می بایست اعلان می‌کرد که تمام ده یک را آورده و نباید مادامی که ده یک در خانه او ذخیره شده بود آن را آلوده می‌ساخت. این ده یک را «بخش مقدس» می‌نامیدند چون گرچه به زیارتگاه مقدس آورده نمی‌شد، ولی باز هم به خداوند تقدیم می‌گردید (مثلا برای خدمت به خداوند). این اعلان با برکت سال جدید کشاورزی خاتمه می‌یافت.

سومین ده یک برای فقرا. «ده یک سومین سال» (تثنیه ۱۴: ۲۸- ۲۹) احتمالا مانند همان ده یک عید شادی در حضور خداوند است («دومین ده یک»، تثنیه ۱۴: ۲۲- ۲۷)، اما در هر سومین سال با یک منظور متفاوتی یعنی به فقیران داده می‌شد. مقدار ده یک شاید واقعا یک دهم از تمام قسمت بود. معلیمن یهودی در قرن نخست میلادی این ده یک را «ده یک فقرا» نامیدند.

نتیجه: از تثنیه ۲۸:۱۴ «دومین ده یک سال سوم» استنباط می‌شود، پس قوم خدا در دوران عهد عتیق واقعا هر سال ملزم بودند که برای خداوند و خدمت در اسرائیل، دو ده یک از اموال خود جدا کنند که مساوی یک پنجم محصولاتشان بود. هر سال یکی از این ده یک به منظور حمایت از خدمت معبد به لاویان داده می شد. هر سال ده یک دوم به مدت دو سال برای خوراک اعیاد اورشلیم استفاده می شد، اما هر سه سال یک بار ده یک دوم برای فقرای شهر کنار گذاشته می‌شد.

۳- مفهوم ده یک‌ها.

ده یک به خدا تعلق داشت. آنها «مقدس برای خداوند» بودند؛ یعنی برای خداوند کنار گذاشته می‌شدند و وقف خدمت خداوند می‌گردیدند (لاویان ۲۷: ۳۰). سرزمین مقدس متعلق به خداوند بود، اما بنی‌اسرائیل اجازه داشتند که از میوه آن بخورند (لاویان ۲۵: ۲۳). ده یک‌ها مانند اجاره زمین بود که توسط مستأجر (بنی‌اسرائیل) به مالک (خدا) داده می‌شد. با دادن ده یک بنی‌اسرائیل اینچنین بیان می‌کردند که چیزی بیش از مستأجرین سرزمین مقدس نیستند! آنان هرگز صاحب سرزمین مقدس نبودند. محصول فراوان از مزارع و گله‌ها بیانگر نیکویی خداوند بود. پس اسرائیلیان قسمتی از محصول خود را به عنوان پیشکش به خدا می‌دادند.

۴- ده یک غیرقابل تغییر، ولی قابل فدیه دادن بود.

بر طبق نوشته‌های یهودی (Bekoroth 58b) حیوانات به داخل آغل‌های به شکل ۷ رانده می‌شدند که راه خروج آن در آن واحد فقط برای یک حیوان امکان‌پذیر بود. آنها زیر عصای شبان راه می‌رفتند و او آنها را می‌شمرد (ارمیا ۳۳: ۱۳). شبان حیوان دهم را با عصای خود لمس می‌کرد و آنها را با رنگ قرمز با یک تکه چوب علامت می‌گذاشت. مالک طوری این فرآیند را سازماندهی نمی‌کرد که حیوانات خوب را برای خود نگه دارد اگر او نسبت به تعویض گوسفندها خطا می‌ورزید؛ یعنی حیوان خوب را برای خود و حیوان بد را به خدا می‌بخشید پس هر دو حیوان به خدا تعلق می‌گرفتند. در هر صورت فدیه دادن هر کدام از دهمین حیوانات (گوسفند) مجاز بود. اگر مالک می‌خواست هر حیوان دهم (یک گوسفند خاص) را برای

خود نگه دارد، پول آن را حساب می‌کرد و سپس یک پنجم ارزش آن را نیز اضافه نموده و به خداوند می‌داد (لاویان ۲۷: ۳۰- ۳۳).

پ- ده یک دادن بعد از تبعید

بعد از تبعید، ده یک مبدل به نوعی مالیات هیکل تبدیل شد که برای حمایت از خادمان هیکل و برقراری خدمات هیکل انجام می‌شد.

۱- نحمیا در نخستین دوران حکومت خود ده یک را دوباره برقرار کرد (۴۴۵ - ۴۳۳ پ. م.).

بعد از بازگشت از تبعید بابل (۵۳۸ پ. م.)، اسرائیلیان معبد را دوباره ساختند (عزرا ۶: ۱۵، ۵۲۱- ۵۱۶ پ. م.). بعد رهبران کاهنان و لاویان توافقی کرده و آن به صورت نوشته مهر کردند (نحمیا ۹: ۳۸). در آن نوشته آنها قول داده بودند از شریعتی که خدا به موسی داده بود پیروی خواهند کرد (نحمیا ۱۰: ۲۹). این شامل ازدواج نکردن با خارجی‌ها، نگه داشتن شبات، پرداخت نوعی مالیات به هیکل برای برقراری خدمت معبد، فراهم کردن چوب برای آتش قربانی، آوردن نوبر محصول همچنین نخست‌زاده گاو وگوسفند گله‌ها و بالاخره آوردن ده یک محصول برای لاویان می‌شد (نحمیا ۱۰: ۳۰- ۳۹).

در هر صورت در ارتباط با شریعت موسی تفاوتی به وجود آمد (۱۴۴۷- ۱۴۰۷ پ. م.) بعد از تبعید، مردم ده یک را به هیکل نمی‌آورند، اما لاویان می‌رفتند و ده یک را در شهرهای مختلف جمع‌آوری می‌کردند. این کار تحت نظارت کاهنان انجام می‌شد که ده یک این ده یک‌ها را دریافت می‌کردند. این ده یک‌ها را در حجره‌های بیت‌المال در بارگاه هیکل ذخیره می‌ساختند (نحمیا ۱۰: ۳۷- ۳۹). پس درروزگار نحمیا کاهنان و لاویان که شامل خواننده‌ها و دروازه‌بان‌ها می‌شدند درآمد خود را از ده یک‌ها دریافت می‌کردند (نحمیا ۱۲: ۴۴- ۴۷).

۲- ملاکی آوردن ده یک‌ها را به بنی‌اسرائیل تذکر داد (۴۳۲ - ۴۲۰ پ. م.).

بعدها وقتی نحمیا در اورشلیم نبود (۴۳۳ - ۴۳۲ پ. م.)، کاهن مسؤول حجره‌های هیکل نسبت به پرداخت حقوق لاوی‌ها غفلت کرده و آنها را مجبور کرد که به اطراف شهر رفته و درآمد خود را از راه دیگری غیر از خدمت هیکل به دست آورند (نحمیا ۱۳: ۴- ۱۰).

از طریق ملاکی نبی، خداوند اسرائیل را نسبت به دزدی از ده یک‌ها و هدایا توبیخ کرد (ملاکی ۳: ۶- ۱۲) که در نتیجه از او عبادت معبد اورشلیم را دزدیده‌اند. به عنوان حقیقت خداوند اسرائیلیان را به خاطر بازگشت از احکام او از زمان پدرانشان سرزنش کرد. اسرائیلیان قبلا هرگز شریعت را و همچنین قانون ده یک را کاملا حفظ نکرده بودند. نتیجه این غفلت این بود که خدا دوباره بر اسرائیل لعنت آورد که این لعنت شامل شکست در برداشت محصول به دلیل خشکسالی (حجی ۱: ۲- ۱۱) و ملخ‌ها (یوئیل ۱: ۴، ۱۳) بود. خداوند آنها را تشویق کرد که تمام ده یک محصول زمین را به حجره‌های صحن معبد در اورشلیم بیاورند تا به اندازه کافی از خادمان معبد حمایت شود و خدمات معبد تداوم بیابد. خداوند قول داد که اگر بنی‌اسرائیل چنین کنند خداوند باز هم روزن‌های آسمان را گشوده و بر مزارع باران خواهد ریخت (پیدایش ۷: ۱۱- ۱۲) در نتیجه محصولات فراوان به بار خواهد آمد و او نخواهد گذاشت که ملخ‌ها محصولات آنها را ضایع سازند (ملاکی ۳: ۱۱- ۱۲).

ملاکی ۱۰:۳ فرمانی برای مسیحیان دوران عهد جدید نیست، بلکه تشویقی برای یهودیان عهد عتیق می‌باشد تا از آداب و رسوم شریعت (ده یک و قربانی حیوانات و غیره) اطاعت نمایند.

۳- نحمیا در دوره دوم والی شدن خود ده یک را دوباره احیا ساخت (۴۳۲ پ. م.).

مطمئنا مردم به موعظه ملاکی اعتنایی نکردند، چون وقتی نحمیا به اورشلیم بازگشت بایستی کارهای قبلی خود را احیا می‌ساخت. نحمیا مأمورین را توبیخ کرد، لاویان را به سر کار خود فرا خواند، بر بازگشت ده یک به حجره‌ها در اورشلیم نظارت کرده و مردان قابل اعتمادی را به کار گرفت تا مسؤول توزیع این هدایا به لاویان و کاهنان باشند (نحمیا ۱۳: ۱۱- ۱۳).

ت- تاریخچه ده یک

تاریخ ده یک کاملا در عهد عتیق مشخص نیست.

۱- ده یک درابتدای خروج (۱۴۴۷ پ. م.)

در هنگام شروع خدمت موسی در سینا، »تمامی ده یک محصول زمین» همچنین «تمامی ده یک گاو و گوسفند و گله‌ها» به خداوند متعلق بود (لاویان ۲۷: ۳۰، ۳۲).

۲- ده یک در دوران خروج (۱۴۴۶- ۱۴۰۷ پ. م.)

بعدها، در دوران کهانت اعظم هارون، به عنوان درآمد لاویان فقط به «تمامی ده یک محصول زمین» اشاره شده است (اعداد ۱۸: ۲۰- ۳۲).

۳- ده یک در پایان خروج (۱۴۰۷ پ. م.)

بعدها بعد از پایان دوران موسی، «تمامی ده یک محصول زمین» به مکان مقدس آورده می‌شد تا صرف خوراک جشن‌ها بشود درحالی که هر سه سال این ده یک به عنوان حمایت بین لاویان محلی و نیازمندان تقسیم می‌شد (تثنیه ۱۲: ۶- ۷، ۱۱- ۱۲، ۱۴- ۱۹، ۱۴: ۲۲- ۲۹).

۴- ده یک قبل از تبعید (۷۱۳- ۶۹۶ پ. م.)

قبل از تبعید، پادشاه حزقیا هیکل را پاکسازی کرده بود، پرستش هیکل را احیا کاهنان و لاویان را بر سر وظایفشان دوباره منصوب کرده بود تا مردم سهم خود را که مربوط به خادمان هیکل می‌شد؛ یعنی «عشر موقوفاتی که برای خداوند وقف شده بود» را بیاورند. این شامل «تمامی ده یک محصول زمین» (غله، مو، روغن، عسل) و همچنین «ده یک گاو، گوسفند و گله‌ها» می‌شد (دوم تواریخ ۳۱: ۲ - ۱۰).

۵- ده یک بعد از تبعید (۴۴۵- ۴۲۰ پ. م.)

بعد از تبعید «تمامی ده یک محصول زمین» ویژگی نوعی مالیات برای معبد را به دست آورد که دیگر مردم آن را نمی‌آوردند، بلکه به وسیله لاویان و کاهنان به منظور حمایت از خادمان هیکل جمع‌آوری می‌شد (نحمیا ۱۰: ۳۷- ۳۹، ۱۳: ۱۲- ۱۳، ملاکی ۳: ۶- ۱۲).

۶- ده یک در دوران قرن اول میلادی

معلمان یهودی در دوران یوسفوس مورخ (قرن اول میلادی) مشکل را به صورت زیر حل کردند.

- ده یک اول. هر سال یهودیان می‌باید به لاویان ده یک بدهند (لاویان ۲۷: ۳۰- ۳۲، اعداد ۱۸: ۲۰- ۳۲). لاویان هم می‌باید ده یک این ده یک را به کاهنان بدهند. این به پشتیبانی خدمت لاویان و کاهنان در معبد کمک می‌کرد (لاویان ۲۷:۳۰ و ۳۲، اعداد ۱۸:۲۰- ۳۲).
- ده یک دوم. یهودیان می‌باید این ده یک را به اورشلیم بیاورند. این ده یک صرف خوراک از طریق قربانی می‌شد (تثنیه ۱۴: ۲۲- ۲۷).

- ده یک سوم. که ده یک محصول تولید شده در هر سومین سال بود که به منظور حمایت از فقرا در آن شهر اختصاص می‌یافت (تثنیه ۱۴: ۲۸- ۲۹، ۲۶: ۱۲- ۱۵).

نتیجه: معلمان یهودی در قرن اول میلادی واقعا یهودیان را ملزم کرده بودند تا دو ده یک را هر سال و سه ده یک را در سال سوم کنار بگذارند. به هر حال معلمان یهودی شریعت از این نظر بدنام بودند که قانون می‌گذارند، ولی آنها را نگه نمی‌دارند (متی ۲۳: ۱- ۴، لوقا ۱۱: ۴۶).

ث- ده یک در عهد جدید قبل از مصلوب شدن مسیح

بخوانید: متی ۲۳:۲۳- ۲۴. فریسی‌ها و معلمان شریعت ریاکار بودند، چون آنها ضروریات شریعت عهد عتیق را برای قوم عهد عتیق خدا بیش از حد بسط و توسعه می‌دادند. برای مثال در متی ۲۳: ۲۳- ۲۴ از گیاهان معطر بسیار ریز که در مزارع خود می‌کاشتند و برای معطر کردن غذا استفاده می‌کردند ده یک می‌دادند در حالی که این مورد از ضروریات عهد عتیق نبود. در حالی که آنها پیروانشان (یهودی‌ها و تازه ایمانداران غیریهودی) را مجبور می‌کردند که آنها نیز چنین کنند.

عهد عتیق حتی یک کلمه درمورد ده یک گیاهان، نعناع، زیره و شبات نگفته است. در عوض شریعت پرداخت ده یک «تمامی محصولات مزرعه که سال به سال از زمین برآید» ضروری ساخته است. بلافاصله متن توضیح می‌دهد که خدا قصد دارد که این شامل «غله، مو و روغن زمین»، «میوه درختان» و «نخست‌زاده گاو و گوسفند و گله‌ها» باشد. فریسی‌ها و معلمان شریعت ارزش‌های کتاب مقدس را تغییر می‌دادند. تأکید بر مسایل کوچک می کردند و از موضوعات مهم شریعت مثل عدالت رحمت و ایمان غفلت می کردند.

عیسی می‌گوید که فریسی‌ها بایستی عدالت، رحمت و ایمان داشته باشند و نسبت به ده یک‌های ضروری در شریعت عهد عتیق نیز غفلت نورزیدند. با گفتن این مطلب به یهودیان عیسای مسیح دادن ده یک گیاهان ریز معطر را تصدیق نکرد، بلکه مشاجره خود آنان را باطل ساخت. او ترجیحا می‌گوید که حکم خدای عهد عتیق در ارتباط با ده یک بایستی بدون غفلت از مسایل مهمتر در شریعت عهد عتیق انجام شوند.

توجه به این نکته مهم است که عیسی این را به یهودیان می‌گوید، نه به مسیحیان و همچنین قبل از مصلوب شدنش این را گفت. در زمانی که عیسی هنوز مصلوب نشده بود و هنوز قوانین تشریفاتی عهد عتیق خدا متحقق، منسوخ و باطل نشده بود، قوانین مربوط به ده یک نیز هنوز معتبر بودند (لوقا ۱۸: ۱۲).

بعضی قوانین مهم برای تفسیر صحیح کتاب مقدس عبارتند است:

- **به شنوندگان توجه کنید**. عیسی با یهودیان فریسی و معلمان شریعت سخن گفت و نه با مسیحیان.
- **به زمان توجه کنید**. عیسی قبل از مصلوب شدن خود این را گفت؛ یعنی قبل از اینکه قوانین تشریفاتی شریعت و همینطور ده یک متحقق، منسوخ و باطل گردند.
- **به هدف توجه کنید**. هدف عیسی این بود که به فریسی‌های یهودی و معلمان شریعت تعلیم دهد که این اقتدار را نداشتند که ارزش‌ها و قوانین شریعت را تغییر دهند (متی ۱۵: ۱- ۲۰) قصد عیسی این نبود که تعلیم دهد که میسحیان باید ده یک دهند.

ج- ده یک درعهد جدید بعد از مصلوب شدن مسیح

۱- کلمه «شریعت» در کتاب مقدس چندین معنی دارد.

الف- شریعت به عنوان فریضه خدا

شریعت خدا، فریضه مقدس و عادلانه خدا جهت این موضوع است که همه مردم بایستی زندگی صد درصد کامل داشته باشند و اینکه تمام نافرمانی‌های آنان از شریعت او باید مجازات شوند.
همه انسان‌ها «تحت شریعت خدا» هستند (رومیان ۲: ۱۲- ۱۶). شریعت خدا، خواهان عدالت کامل است، اما از آنجا که هیچ کس شریعت خدا را حفظ نکرده است (یعقوب ۲: ۱۰) و هیچ انسان طبیعی نمی تواند شریعت خدا را نگه دارد (رومیان ۸: ۷- ۸)، همه انسان‌ها محکوم (رومیان ۳: ۱۹، ۸: ۱) و زیر لعنت خدا (غلاطیان ۳: ۱۰) هستند. حتی یک نفر هم توسط تلاش برای حفظ شریعت خدا، عادل شمرده نخواند شد (غلاطیان ۲: ۱۶، رومیان ۳: ۲۰). هیچ کس نمی‌تواند شرط مقرر قدوس و عادلانه خدا را به انجام برساند. فرایض مقدس و عادلانه خدا در قوانین اخلاقی، قوانین تشریفاتی و قوانین مدنی خدا در طی دوران عهد عتیق تبیین شده بودند.

ب- شریعت به عنوان فرایض اخلاقی خدا در طی دوران عهد عتیق

هرگز قصد خدا این نبود که مردم با تلاش برای رعایت قوانین اخلاقی‌اش که در ده فرمان (خروج ۱:۲۰- ۱۷) و قانون محبت (تثنیه ۵:۶، لاویان ۱۸:۱۹) خلاصه شده بود، پارسایی و عدالت حاصل نمایند، بلکه آنان پیش از آنکه شریعت را دریافت نمایند، نجات یافتند (خروج ۱:۲۰- ۲)! قوانین اخلاقی، فرایض خدا مربوط به این بودند که قوم او (اسرائیل) بایستی به عنوان قوم خدا در دنیا چگونه زندگی کنند.

پ- شریعت به عنوان فرایض تشریفاتی خدا در طی دوران عهد عتیق

قوانین تشریفاتی و آیین‌ها، فرایض خدا مربوط به این بودند که قوم او (اسرائیل) بایستی چگونه به خدا نزدیک می‌شد و او را پرستش می‌کرد. قوانین تشریفاتی تقسیم شده بودند به قوانین مربوط به اشخاص مقدس (کاهنان و لاویان)، اماکن مقدس (معبد، خیمه اجتماع)، اوقات مقدس (شبات، اعیاد و تنها روز روزه) و اعمال مقدس (ختنه، آوردن قربانی‌ها، نوبر میوه‌ها، هدایا، نخست‌زادگان، ده یک‌ها، خوردن فقط غذاهای پاک) و اوقات مقدس (شبات، عیدها، یک روز روزه گرفتن). به خاطر داشته باشید که «ده یک اول» موسوم، به عنوان حمایت از خدمت مذهبی معبد و «ده یک دوم» موسوم، به عنوان یک نوع جشنواره عمومی مذهبی در اسرائیل به کار برده می‌شد.

ت- شریعت به عنوان فرایض مدنی خدا در طی دوران عهد عتیق

خدا هرگز نمی‌خواست که قوم اسرائیل مانند دیگر کشورهای جهان یک دولت سیاسی تشکیل دهند. قصد او برای اسرائیل آن بود که مردمی خداسالار باشند و تنها خودش پادشاهشان باشد (اول سموئیل ۷:۸- ۲۰، م.ک. یوحنا ۳۶:۱۸- ۳۷)! قوانین مدنی (اجتماعی)، فرایض خدا مربوط به این بودند که قوم او (اسرائیل) به عنوان قوم خدا تحت یک حاکمیت خداسالار چگونه باید عمل کنند. قوانین مدنی بخصوص به سیستم حکومت خداسالار اسرائیل و قوانینی می‌پرداخت که مربوط به دارایی‌ها، زناشویی، بیماری‌ها، جنایات، بردگان و جنگها. به خاطر داشته باشید که «ده یک سوم» موسوم شریعت تشریفاتی عهد عتیق، به عنوان یک سیستم مالیاتی سیاسی یا اجتماعی عمل می‌کرد که از فقیران و افراد نیازمند در محدوده حکومت خداسالار اسرائیل حمایت می‌کرد. مضاف بر آن، پادشاهان مردمان خود را وادار به پرداخت ده یک از میان مردان و زنان، زمین‌ها، محصولات غله و انگور و کله می‌کردند و آنها را به ملازمان خویش می‌دادند (اول سموئیل ۷:۸- ۲۰).

۲ - با آمدن اولیه عیسای مسیح، «شریعت» به انجام رسید.

الف- انجام فرایض شریعت اخلاقی

شریعت اخلاقی خدا به دو طریق به انجام رسید. با آمدن اولیه خود، عیسای مسیح مقررات شریعت اخلاقی خدا را به جای ایمانداران به انجام رسانید و او معنی حقیقی قوانین اخلاقی خدا را اعلان نمود.

- فرایض عادلانه خدا به طور صد درصد به انجام رسیدند، زمانی که عیسای مسیح روی صلیب مرد و از مردگان برخاست، تا اثبات کند که خدای پدر کار کامل نجات توسط او را به جای ما به طور صد درصد پذیرفته است. عیسای

مسیح تمام فرایض شریعت اخلاقی خدا را به وسیله داشتن یک زندگی کاملا بدون گناه (عبرانیان ۷: ۲۶) و توسط یک بار و برای همیشه مردن بروی صلیب به عنوان یک قربانی کفاره ای کامل برای همه گناهان قوم خود (آن افرادی که به او ایمان دارند) (عبرانیان ۷: ۲۷) به انجام رسانید. او قوم خود را از لعنت شریعت توسط «به خاطر آنها لعنت شدن بر صلیب» بازخرید (غلاطیان ۳: ۱۳). بنابراین عیسای مسیح، کاهن اعظم کامل برای همیشه گردید (عبرانیان ۷: ۲۸).

- عیسای مسیح پیغام نجات (مرقس ۱: ۱۴- ۱۵) و معنی حقیقی قوانین اخلاقی خدا را اعلام کرد و اینکه قوم خدا چگونه بایستی به عنوان قوم نجات یافته خدا زندگی کنند (متی ۵:۱۷- ۴۸ و همه تمثیل‌ها). بنابراین عیسای مسیح، نبی کامل برای همیشه گردید (تثنیه ۱۸: ۱۸- ۱۹، اعمال رسولان ۳: ۲۲- ۲۳).

بدین ترتیب قوانین اخلاقی در زندگی و تعالیم مسیح به انجام و کمال معنای خود رسید. قوانین اخلاقی نه منسوخ، بلکه کامل شد. هنوز هم قوم نجات یافته خدا برای زندگی خود در این دنیا باید از قوانین اخلاقی خدا پیروی نمایند (متی ۲۲:۳۶- ۴۰، رومیان ۱۳:۸- ۱۰)!

ب- انجام فرایض شریعت تشریفاتی

با آمدن اولیه عیسای مسیح همه سایه‌ها، نمونه‌ها و آیین‌های شریعت عهد عتیق در مکاشفه عهد جدید به واقعیت پیوست (عبرانیان ۸: ۵، ۱۰: ۱- ۴، به نکته ۴ ، قسمت (ب) زیر مراجعه کنید).

پس شرایط لازم قوانین آیینی متحقق، منسوخ و باطل گردید (متی ۵:۱۷، کولسیان ۲:۱۴، افسسیان ۲:۱۴- ۱۵).

پ- انجام مقررات شریعت مدنی

عیسای مسیح با آمدن اولیه خود ملکوتش را، نه فقط در اسرائیل بلکه در تمام جهان استوار ساخت. او همان پادشاه کامل، شاه شاهان، رب‌الارباب (مکاشفه ۱۹: ۱۶) شد، که به او تمامی سلطنت روی زمین داده شده است (متی ۲۸: ۱۸) و آنکه پادشاهی او تمام دیگر پادشاهی‌ها را سرنگون خواهد کرد و به حاکمیت آنها خاتمه خواهد داد (دانیال ۲: ۴۴).

تمام تعالیم و تمثیل‌های او درباره ملکوت خدا در عهد جدید جایگزین قوانین مدنی حکومت خداسالار اسرائیل در عهد عتیق می شود (متی ۲۱: ۴۲- ۴۴)، ملکوت او از تمام قوانین امت‌ها در دنیا برتری دارد و دارای هدایت‌هایی است که قوم او در هر کشوری در دنیا بایستی بر طبق آنها زندگی کنند (متی ۵- ۷). بدین ترتیب شرایط لازم قوانین مدنی ملت اسرائیل جای خود را به اصول پادشاهی خدا داده‌اند.

ت- عملکرد شریعت اخلاقی در دوران عهد جدید

عملکرد شریعت اخلاقی خدا در طی دوران عهد جدید همانند عملکرد شریعت اخلاقی او در دوران عهد عتیق است. قوانین اخلاقی هرگز ابزاری برای نیک و عادل شمرده شدن از دید خدا نبودند و اکنون نیز نیستند.

از یک سو قوانین اخلاقی قانون‌شکنان، یاغیان، خدانشناسان و گناهکاران، نامقدسان و بی‌دینان و خلاصه هر کس که مخالف آموزه درست خدا گام برمی‌دارد را رسوا و او را محکوم می‌کنند.

از سوی دیگر همین قوانین هنوز هم رهنمون خدا هستند که به قوم او نشان دهند که آنها در این دنیا به عنوان قوم خدا چگونه بایستی زندگی کنند (متی ۲۲: ۳۷- ۴۰، رومیان ۱۳: ۸- ۱۰، غلاطیان ۵: ۱۴). به شریعت اخلاقی، معنی کاملی به عنوان راهنمایی برای چگونه زندگی کردن قوم خدا داده شده است، اما شریعت اخلاقی هرگز باطل و منسوخ نشد.

۳ - با آمدن اولیه عیسای مسیح، «شریعت» لغو شد.

بخوانید: کولسیان ۲: ۱۴

الف- شریعت، همه مردم را متهم و محکوم می کرد.

دستخط (نوشته مکتوب) به طور آشکار به شریعت عهد عتیق در هر دو صورت جنبه‌های اخلاقی و تشریفاتی آن اشاره می‌کند (کولسیان ۲: ۱۶- ۱۷). می‌توان چنین گفت که اسرائیلی‌ها قراردادی کتبی را امضا کردند، زمانی که خود را جهت رعایت همه دستورات و قوانین شریعت خدا در قید و بند لعنت قرار دادند (تثنیه ۲۷: ۲۶). از آنجا که هیچ کس هرگز قادر نبود، شریعت را نگه دارد (رومیان ۳: ۱۰- ۱۲، یعقوب ۲: ۱۰)، هر فردی زیر لعنت خدا بود (غلاطیان ۳: ۱۰). تمام شریعت خدا مانند دشمنی علیه همه مردم بود، آنها را به طغیان بر علیه فرایض مقدس و عادلانه خود متهم می‌کرد و آنها را به مقصر بودن و خطاکار بودن در برابر خدا محکوم می‌ساخت. شریعت خدا در طول دوران عهد عتیق تا زمان نخستین

آمدن مسیح جهت نظارت، متهم کردن و محکوم ساختن مردم ادامه یافت (غلاطیان ۳: ۲۴- ۲۵). شریعت علیه مردم بود و در برابر مردم ایستاده بود (کولسیان ۱۴:۲).

ب- عیسای مسیح، شریعت را برای کسانی که به او ایمان دارند برداشت (لغو و منسوخ کرد).
توسط میخکوب کردن شریعت بر صلیب، با مرگ خود، عیسای مسیح شریعت را به عنوان ابزاری فرض شده جهت عادل و نیک شمرده شدن از دید خدا از میان برداشت. برای ایمانداران به مسیح، مقتضیات شریعت در آن زمان که عیسای مسیح مرد، از بین رفتند. مقتضیات شریعت دیگر آنها را محکوم نمی کنند. ایمانداران به مسیح در آن هنگام که خود با مسیح مردند، نسبت به مقتضیات شریعت نیز مردند. آنها دیگر تلاش نمی‌کنند که با نگه داشتن شریعت، عادل و نیک شمرده شوند (رومیان ۷: ۱- ۶). عیسای مسیح توسط مرگش بروی صلیب باعث توقف قدرت دربندکننده شریعت برای ایمانداران شد. بنابراین کتاب مقدس می‌آموزد که عیسای مسیح شریعت را باطل کرد به این معنی که او آن را برای ایمانداران لغو کرد یا شریعت را منسوخ کرد. شریعت دیگر نمی‌تواند ایمانداران به مسیح را متهم کند و محکوم سازد (نابود کند).

۴ - با آمدن اولیه عیسای مسیح، شریعت منسوخ شده است (خاتمه یافته است).

بخوانید: افسسیان ۲: ۱۳- ۱۸.

الف- شریعت، مردم را از یکدیگر جدا می‌ساخت.
پس از دوران تبعید، معلمان و رهبران مذهبی یهود، اهمیت را از شریعت اخلاقی گرفته و به شریعت تشریفاتی انتقال دادند. ظاهر بیرونی نگه داشتن شریعت بیش از اطاعت درونی و خالص فرایض عادلانه شریعت خدا مهم گردید (متی ۵: ۱۷- ۴۸). آنها حتی شریعت تشریفاتی را توسط اضافه کردن ۶۱۳ قواعد و ترتیبات سنتی خود، پوچ ساختند (متی ۱۵: ۱- ۲۰). بدین ترتیب معلمان و رهبران دینی یهود دیواری واقعی به دور صحن معبد کشیدند تا آن محوطه فقط برای ایمانداران یهودی اختصاص داده شود و نوشته کتبی آویخته شد تا مانع ورود ایمانداران از میان امت‌های غیریهودی به درون صحن معبد شوند.

در افسسیان ۲: ۱۵ پولس شریعت تشریفاتی و ترتیبات آن را با این دیوار مقایسه می‌کند. معلمان و رهبران دینی یهود، شریعت تشریفاتی را تبدیل به یک دیوار روحانی کرده بودند که یهودیان را از امت‌هایی که ایمان یهودی را پذیرفته بودند، جدا می‌کرد. همینطور مسیحیان یهودی نژاد به نگهداری بعضی از قوانین تشریفاتی مانند ختنه، نگه داشتن شبات، عیدها، روزه‌های یهودی، خوردن غذاهای حلال

و آوردن ده یک‌ها تمایل داشتند. بنابراین آنها نیز یک دیوار روحانی بین خود و دیگر مسیحیانی که این قوانین تشریفاتی را نگه نمی داشتند، برقرار کردند. این تقسیم و جدایی باعث کینه بین دو گروه مسیحیان گردید.

ب- عیسای مسیح، شریعت تشریفاتی را همه مسیحیان منسوخ کرد (خاتمه داد).

با مرگ خود بر صلیب، عیسای مسیح این «دیوار جداکننده» بین ایمانداران یهودی و ایمانداران امتها را خراب کرد. او شریعت تشریفاتی را منسوخ کرد، بدین معنی که به موجودیت شریعت تشریفاتی خاتمه داد. او این کار را کرد برای اینکه یک اجتماع مسیحی از ایمانداران یهودی و ایمانداران غیریهودی تبار بیافریند (افسسیان ۱۴:۲- ۲۲، م.ک. یوحنا ۱۶:۱۰، افسسیان ۳:۳- ۶). عیسای مسیح نه تنها آن عقیده را که شریعت اخلاقی می توانست مردم را نیک و عادل بشمارد، از بین برد، بلکه قوانین تشریفاتی را به عنوان ابزاری جهت نزدیکی و عبادت خدا از میان برداشت.

۵- با نخستین آمدن عیسای مسیح، شریعت برای همیشه تغییر کرد.

آمدن اولیه عیسای مسیح همچنین منجر به تغییری پایدار در شریعت شد (عبرانیان ۷: ۱۲). تعالیم عهد جدید به طور آشکار نشان می‌دهند که چگونه سایه‌های دوران عهد عتیق به واقعیات دوران عهد جدید تغیر شکل دادند..

الف- کاهنان به عنوان سایه و واقعیت.

کاهنان عهد عتیق به رتبه هارون برای کهانت عهد جدید به رتبه ملکیصدق تغییر یافتند. کاهنان در اسرائیل منسوخ شدند و توسط یگانه و تنها کاهن اعظم ما، عیسای مسیح جایگزین شد (عبرانیان ۷: ۱۱- ۲۸).

ب- معابد به عنوان سایه و واقعیت.

خیمه اجتماع منسوخ شد (عبرانیان ۸:۱- ۶؛ ۹: ۱- ۸ و ۲۴). معبد مادی در اورشلیم منسوخ شد (متی ۲۷: ۵۱، اعمال رسولان ۷: ۴۸- ۴۹، ۱۷: ۲۴- ۲۵، مکاشفه ۲۱: ۲۲) و توسط اجتماع مسیحی روحانی عهد جدید یا کلیسا، که شامل یک ساختمان دینی نیست، بلکه گروهی از مردم که مسکن روح خدا می باشند، جایگزین شد (دوم قرنتیان ۶: ۱۴، افسسیان ۲: ۱۹- ۲۲).

پ- اعیاد یهود به عنوان سایه و واقعیت.

عیدهای یهودی عهد عتیق منسوخ شدند (رومیان ۱۴: ۵، کولسیان ۲: ۱۶- ۱۷، غلاطیان ۴: ۸- ۱۱). عیسی تنها دو جشن مسیحی را در عهد جدید بنیاد نهاد: شام خداوند (متی ۲۶:۲۶- ۲۸، اول قرنتیان ۲۳:۱۱- ۲۶) و تعمید (متی ۱۹:۲۸). همه جشنواره‌های دیگر مسیحی نظیر کریسمس، جمعه‌الصلیب، عید پاک، عید صعود و پنتیکاست بعدها بنا بر سنت به وجود آمدند. هیچ کدام از آنها الزامی نیستند، اما می‌توان آنها را جشن گرفت.

ت- شبات به عنوان سایه و واقعیت.

جنبه تشریفاتی شبات عهد عتیق؛ یعنی نگاه داشتن آن به عنوان هفتمین روز هفته منسوخ شد و جای آن را استراحت و تجدید قوا و دیدار کردن از همدیگر و دیگر ایمانداران و انجام اعمال خوب و نجات جان‌ها (مرقس ۲۳:۲- ۲۸، ۱:۳- ۶) در هر روز هفته گرفت (م.ک. اعمال رسولان ۷:۲۰، اول قرنتیان ۲:۱۶).

ب- دعاهای تشریفاتی به عنوان سایه و واقعیت.

دعاهای تشریفاتی عهد عتیق سه بار در روز به سوی اورشلیم (مزمور ۱۷:۵۵، دانیال ۱۰:۶) در عهد جدید جای خود را به دعای در خلوت با خدا (متی ۶: ۵- ۶) و دعاهایی «ای پدر ما» (متی ۹:۶- ۱۵) داد.

ج- روزه‌ها به عنوان سایه و واقعیت.

روزه‌های عهد عتیق و سوگواری مرتبط با آن منسوخ شد و با شادی حضور پیوسته مسیح در عهد جدید جایگزین گردید (متی ۱۶:۶- ۱۸، ۹: ۱۴- ۱۷، مرقس ۲: ۱۸- ۲۲).

چ- ختنه به عنوان سایه و واقعیت.

ختنه جسمانی عهد عتیق منسوخ شد و توسط ختنه روحانی قلب عهد جدید جایگزین شد (رومیان ۲۸:۲- ۲۹، اول قرنتیان ۷: ۱۷- ۲۰، غلاطیان ۶: ۱۵).

ح- غذاهای حلال به عنوان سایه و واقعیت.

قواعد عهد عتیق مربوط به خوردن خوراک حلال سایه‌ای از تقدیس بود (تثنیه ۱:۱- ۳). این قاعده در عهد جدید و با کلام خدا که هر ایمانداری را یک بار برای همیشه پاک می‌سازد، منسوخ گردید. از زمانی که عیسای مسیح آمد ترتیبات مربوط به غذاهای پاک منسوخ شدند و همه غذاها «پاک» اعلان شدند (مرقس ۷: ۱۹، رومیان ۱۴: ۲- ۶ و ۱۳- ۲۳، کولسیان ۲: ۱۶، اول تیموتاؤوس ۴: ۳- ۵).

خ- قربانی‌ها به عنوان سایه و واقعیت.

تقدیم همه قربانی‌های عهد عتیق منسوخ شد، زیرا در عهد جدید قربانی یک بار و برای همیشه عیسای مسیح روی صلیب همه آنها به انجام رسیدند (یوحنا ۱: ۲۹، عبرانیان ۷: ۲۷ و ۹: ۹- ۱۴ و ۲۵- ۲۶، ۱۰: ۱۰).

واژه یونانی 'efhapax' به معنای «در یک زمان» است و برای قطعیت و حتمیت یک رویداد به کار می‌رود.

د- ده یک‌ها به عنوان سایه و واقعیت.

دادن ده یک‌های عهد عتیق منسوخ شدند و توسط شیوه بخشش در عهد جدید جایگزین شد (مرقس ۴۱:۱۲- ۴۴، لوقا ۶: ۳۸، اول قرنتیان ۱۶: ۲، دوم قرنتیان ۸: ۳ و ۱۲و ۱۴، ۹: ۶- ۷).

نتیجه: عیسای مسیح یک بار برای همیشه شریعت تشریفاتی عهد عتیق را تحقق بخشید (متی ۱۷:۵)، لغو نمود و منسوخ و باطل کرد (کولسیان ۱۴:۲) و به موجودیتشان خاتمه داد (افسسیان ۱۵:۲). هیچ یک از این قوانین تشریفاتی هرگز نباید دوباره درون کلیسای جهانی یا هر جماعت منفردی معرفی شوند و بنابراین باعث جدایی مسیحیان گردند.

ترتیبات شریعت تشریفاتی یک بار و برای همیشه از میان برداشته شده اند (لغو، فسخ و محو شدند) (کولسیان ۲: ۱۴) و منسوخ شدند (به موجودیت آنها خاتمه داده شد) (افسسیان ۲: ۱۵). آنها دیگر هرگز نباید درون کلیسای مسیحی دوباره معرفی شوند و در نتیجه باعث ایجاد جدایی در بین ایمانداران هر جماعت مسیحی گردند.

بنابراین ، ترتیبات شریعت تشریفاتی عهد عتیق مانند انتخاب کاهنان، ساختن معابد و قربانگاه‌ها، ختنه جسمانی پسران، نگه داشتن شبات و دیگر عیدهای یهودی و اوقات روزه، خوردن غذاهای پاک تشریفاتی و تقدیم حیوانات قربانی نباید دوباره در کلیسای مسیحی معرفی شوند. همچنین قاعده ده یک عهد عتیق (ملاکی ۳: ۱۰) نباید درون هر جماعت مسیحی به عنوان یک وظیفه یا فریضه مسیحی معرفی شود. خدا از مسیحیان نمی‌خواهد که ده یک یا هر درصد دیگری از درآمدشان را بدهند، بلکه خدا تعلیم می‌دهد که آنها با سخاوت، با یقین، به رضایت، بی‌منت و با خوشرویی هدیه بدهند (دوم قرنتیان ۹: ۶- ۷)! و حتی توصیه می‌کند که ایثارگرانه ببخشند (لوقا ۳۸:۶، اعمال رسولان ۳۳:۲۰- ۳۵، دوم قرنتیان ۳:۸ و ۹).